

syn til det formelle. Man ser i Anmærkningerne til Lovforslaget undertiden henvist til tysk og norsk Ret. Men disse Henvisninger blive ikke meget oplysende for den, der ikke selv har Lejlighed til at skaffe sig Adgang til at faa at vide, hvad der er tysk og norsk Ret. I Norge har Regeringen den Sædvane at lade sine Lovforslag ved Forelæggelsen ledsage af en af Justitsministeriet eller, som det der hedder, Justitsdepartementet udarbejdet Oversigt over, hvad der er gældende Ret i andre Lande paa det paagældende Omraade. At en saadan Oversigt forelægges, synes mig at have en ikke ringe Interesse for Sagens Behandling af den lovgivende Magt. Endelig vil jeg sige, at der ved et Lovforslag, der indeholder saa mange Paragraffer, kunde være Spørgsmaal om at inddele det i Kapitler.

Nu vender jeg mig til Realiteten. Det er et Fremskridt, at Barnets Forsørgelse foreslaas at skulle ske i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, men det vil muligt kunne være hensigtsmæssigt, at ligesom der i Lovforslaget staar „dog ikke ud over almindelige gode Middelkaar“, saaledes at der altsaa er en Grænse opad, der paa samme Maade ogsaa sættes en Grænse nedad, hvilket i og for sig er selvfølgelig og naturligvis ganske vilde ramme Ministerens Tanke. Men det kunde maaske være nyttigt nok, at det blev sagt, at Barnets Underhold maatte være i Forhold til, som Plejelønnen er paa det Sted eller i Forhold til de Betingelser, hvorpaa Barnet kan blive forsvarligt underholdt paa det paagældende Sted i Landet. Det er utvivlsomt ikke nogen Forandring i Lovforslagets Mening. Saa kunde man for øvrigt spørge, om man skal indskrænke sig til at lægge Moderens Livsforhold til Grund for Bedømmelsen af, hvor meget Barnet skal have. I det Udkast, som er udarbejdet af Dansk Kvindesamfund, og som vel, som man erfarer af Motiverne, ikke har været Anledning til, at denne Sag er bleven optaget til Bearbejdelse af Ministeriet, men som alligevel utvivlsomt har haft nogen Indflydelse paa Sagens Behandling, er der Tale om Moderens og Faderens Livsforhold.

Saa nævnes der i Slutningen af dette Stykke et Tilfælde, hvor der skal paalægges fuld Forsørgelsespligt, idet der staar: „Er Barnet Frugt af en ved Dom fastslaaet Kønshedsforbrydelse, paahviler der Faderen fuld Forsørgelsespligt“. I den tyske Ret har Faderen altid fuld Forsørgelsespligt som den, hvem hele Forsørgel-

sen af Barnet principielt paahviler. Det vilde ganske stride mod vor Opfattelse og vilde vel heller ikke være rigtigt her. Naar der altsaa maa deles, er det rimeligt, at der deles saaledes, at hver af Forældrene bidrager i Forhold til sin Evne, kun at det saa ogsaa i Praksis maa fastholdes, at det bliver i Forhold til deres Evne, saa at Faderen ikke blot i særlige Tilfælde, men ogsaa almindeligt og normalt kommer til at bidrage mest. Hvis Forholdet mellem en Tjenestekarls og en Tjenestepiges Løn toges som Maalestok for Forholdet mellem Faderens og Moderens økonomiske Evne, hvad der vel i alt Fald paa Landet holder Stik, vil det ses, at naar begge Personer høre til det bedste Lag i Samfundet, har Faderen dog en Del mere økonomisk Evne end Moderen.

Men medens det saaledes vistnok er ganske rigtigt, at Bidragspligten som Regel fordeles mellem Faderen og Moderen, er det ogsaa rigtigt, at der gives Tilfælde, hvor der bør paalægges Faderen fuld Forsørgelsespligt, og der tror jeg, at der kan være Grund til at overveje, om man ikke bør gaa adskilligt videre end blot til det Tilfælde, hvor der foreligger en Kønshedsforbrydelse mod Moderen. I dette Tilfælde er det en Selvfølge, at Faderen bør have hele Byrden. Men lad os tage et Tilfælde, hvor Faderen er fuldmyndig, men Moderen umyndig, og lad os tage det grølleste Tilfælde, hvor hun er en Person under 18 Aar, altsaa personlig umyndig. Det forekommer mig, at ellers, naar der finder en Retshandel Sted mellem en myndig og en umyndig Person, er Regelen den, at hele Byrden ved denne Retshandling lægges over paa den myndige. Nu kan man ikke her fritage Moderen for de faktiske Følger af hendes Letsindighed, men der kan være Grund til at tage under Overvejelse, om der ikke i saadanne Tilfælde, saavel som naar de vare forlovede, og hun altsaa havde en bestemt Grund til Forventning om Ægteskab, burde paalægges Faderen fuld Forsørgelsespligt.

Omfanget af Faderens Underholdspligt overfor Moderen under Svangerskabet er fastsat saaledes, at den gælder for en Maaned før og en Maaned efter Fødselen, men der siges ogsaa her: „Bidrag“. Her kunde man rejse det Spørgsmaal, om det ikke er det normale, at i den nærmeste Tid forud for og efter Fødselen er Moderen overhovedet slet ikke i Stand til at sørge for sig selv, om der derfor ikke her kunde være Grund til at skærpe Faderens